Redactiunea, Administratiunea și Tipografia:
BRAȘOVU, piața mare Nr. 22.
Scrisori nefrancate nu se primescu. Manuscripte nu se retrimitu!
Birourile de anunciurĭ:
Brașovu, piața mare Nr. 22.
Inserate mai primescu în Viena: Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Dannenberg; în Budapesta: A. V. Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat; în Frankfurt: G. L. Daube; în Hamburg: A. Steiner.
Prețulŭ insertiunilorŭ: o seria garmondu pe o colónă 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă și învoiélă.
Reclame pe pagina III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

„Gazeta“ iese în fie-care di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe unu anu 12 fl., pe șése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
Pentru România și străinătate:
Pe unu anu 40 francĭ, pe șése lunĭ 20 francĭ, pe trei lunĭ 10 francĭ.
Se prenumeră la tóte oficiele postale din întru și din afară și la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Brașovu:
la administrațiune, piața mare Nr. 22, etagiulu I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe șése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulu în casă: Pe unŭ anu 12 fl., pe șése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ.
Atâtŭ abonamentele câtŭ și insertiunile sunt a se plăti înainte.

ANULŬ LI.

Nr. 18. Brașovŭ, Lunĭ, Marțĭ, 26 Ianuarie (7 Februarie) 1888.

Jubileulŭ de 50 de anĭ alŭ „GAZETEI TRANSILVANIEI“.

Juculŭ superiorŭ, în Ianuarie 1888.

Deși târdiu, dér în mijloculŭ entusiasmului generalŭ provenitŭ din ocasiunea jubileului de 50 de anĭ alŭ „Gazetei,“ ca vechiu abonatu, și mai vechiu cetitorŭ alŭ ei, nu potŭ se nu participŭ cu lumea română la bucuria generală.

Meritulŭ tĕu e, după disa Mântuitorului lumei, că națiunea română la ivirea ta a fostŭ flămêndă, și o-ai hrănitŭ, setósă, și o-ai adăpatŭ, gólă, și o-ai îmbrăcatŭ în alte blane, bolnavă, și o-ai lecuitŭ, pe cei din temnițe i-ai cercatŭ.

Vin'o déră tu, binecuvêntată de națiune, și primesce recunoscința ce-țĭ datoresce.

Meritezĭ acéstă recunoscință, pentru că luptĭ seriosŭ, cu bărbăția admirabilă, și cu unŭ program precisŭ, dér nu șovăescĭ.....

Totŭ așa decĭ până la isbêndă!

Nicolau Cosma, par. gr. c.

Brașovŭ, 25 Ianuarie 1888.

Încordarea dintre Rusia de-o parte și Germania cu Austro-Ungaria de altă parte, care adĭ a luatŭ dimensiunĭ atâtŭ de amenințătóre, se trage încă din anulŭ 1878, dela congresulŭ din Berlinŭ.

Tractatulŭ de alianță germano-austriacŭ, ce l'au publicatŭ Vinerea trecută foile oficiale din Berlinŭ, Viena și Peșta ne dă cea mai clară deslușire despre acésta.

Rusia n'a fostŭ mulțămită cu resultatele congresului din Berlinŭ. Pentru ce amŭ jertfitŭ noi unŭ miliardŭ de ruble și viața a sute de mii de ostașĭ? Nu cumva ca sĕ câștige Austro-Ungaria Bosnia și Herțegovina și sĕ ne respingă cu timpulŭ din peninsula balcanică cu ajutorulŭ Germaniei?

Așa se întrebau după congresŭ Rușii, căcĭ de mica acvisițiune a celorŭ trei județe basarabene luate dela Românĭ le era și lorŭ rușine, după ce li-s'au fostŭ cedatŭ în paguba unei țerĭ, a căreia oștire a luptatŭ alăturĭ cu trupele Țarului și a luptatŭ victoriosŭ, scăpându-le de unŭ rușinosŭ desastru.

Era clarŭ, că pentru cei din Petersburgŭ, carĭ s'au vĕdutŭ astfelŭ despoiațĭ de tóte avantagele tratatului dela St. Stefano, cancelarulŭ germanŭ era capulŭ rĕutătilorŭ și contra „ingratitudinei“ Germaniei, contra „feloniei“ ce a comis'o acestŭ imperiu față cu vechiulŭ sĕu aliatŭ, fu îndreptată tótă amărăciunea Rușilorŭ.

Urmarea a fostŭ că principele Gorciacov, care p'atuncĭ era încă cancelarŭ alŭ imperiului rusescŭ, a începutŭ sĕ cochetéze cu Francia și în Septemvre 1879 a disŭ către unŭ diaristŭ francesŭ, sĕ le spună compatrioțilorŭ sĕĭ ca sĕ facă *sĕ fiă tarĭ*.

Principele Bismark vĕdêndŭ câtŭ de amărîțĭ suntŭ Rușii asupra atitudinei Germaniei la congresulŭ din Berlinŭ, a voitŭ sĕ se asigure pentru orĭce eventualitate de alianța Austriei și în scopulŭ acesta a întreprinsŭ o călĕtorie la Viena, unde a sositŭ în 21 Septemvre 1879. In cele patru dile, câtŭ a petrecutŭ în capitala Austriei cancelarulŭ germanŭ, s'a urditŭ tractatulŭ de alianță germano-austriacŭ, subsemnatŭ în diua de 7 Octomvre 1879.

Interesantŭ este că p'atuncĭ contele de Andrassy își deduse demisiunea ca ministru de esterne și br. Haymerle era deja desemnatŭ de urmașŭ alŭ lui. Cu tóte aceste Andrassy, la cererea espresă a Majestății Sale, a purtatŭ negociările pentru încheierea tratatului de alianță și numai după subsemnarea lui a părăsitŭ ministeriulŭ de esterne.

In ceea ce privesce scopulŭ publicării desŭ amintitului tratatŭ se susține acum, că ea s'a făcutŭ cu scopŭ de a orienta opiniunea publică, deórece Țarului Rusiei și consiliarilorŭ sĕĭ le-au fostŭ de multŭ cunoscută tendința precum și cuprinsulŭ acestui tratatŭ. Pe lângă acésta declară înseși guvernele din Berlinŭ, Viena, și Pesta în foile lorŭ oficiale, că motivulŭ publicării este de a se face finitŭ îndoielilorŭ în privința „intențiunilorŭ curatŭ defensive“ ale puterilorŭ aliate.

Orĭ cum ar fi însĕ, despre aceea tóte diarele din întru și din afară suntŭ de acordŭ, că în împrejurările de față pasulŭ energicŭ și neobicĭnuitŭ alŭ publicării tractatului de alianță dintre Germania și Austro-Ungaria a agravatŭ situațiunea și a măritŭ seriositatea ei.

Foile din Viena pórtă și de astadată unŭ limbagiu mai liniștitorŭ și pacĭnicŭ. „Fremdenblatt“, organulŭ ministeriului de esterne, sperézá, că pasulŭ estraordinarŭ alŭ guvernelorŭ aliate va ave unŭ favorabilŭ efectŭ, convingêndŭ pe toțĭ despre direcțiunea pacĭnică și conservativă a lorŭ. Asemenea se aștéptă oficiósa „Presse“ la unŭ efectŭ mare, ce-lŭ va ave publicarea tractatului asupra opiniunei publice din Rusia. „Neue freie Presse“ este mai puținŭ optimistă și de aceea nu crede, că incidentulŭ din vorbă va aduce vre-o schimbare în mersulŭ politicei.

Celelalte foi vieneze se unescŭ tóte în părerea, că publicarea tratatului este unŭ felŭ de somațiune la adresa Rusiei, ca se înceteze cu înarmările, pentru că alianța Germaniei și Austro-Ungariei în casŭ de resboiu este mai presusŭ de orĭ-ce îndoială.

Totŭ cam astfelŭ se esprimă și foile din Peșta, numai în modulŭ lorŭ obicĭnuitŭ, sangvinicŭ. Refrenulŭ articulilorŭ lorŭ este, că décă Rusia nu va inceta a amenința pe vecinii sĕĭ cu mĕsurile ci militare, resboiulŭ este neevitabilŭ. Totulŭ depinde dela hotărîrile Rusiei, dice „Pester Lloyd,“ dér ceea ce ne oferă o liniștire și garanțiă pentru orĭ-ce eventualitate, este solidaritatea și amiciția nóstră cu Germania. Ear opozițiunalul „Pesti Naplo“ dice: „Décă Rusulŭ nu se va da îndĕrĕptŭ, atuncĭ anuntarea alianței va fi introducerea resboiului. Declararea de pace a foilorŭ oficiale póte fi iute urmată de-o declarare de resboiu. După ultimatulŭ păcii póte ușorŭ urma mobilisarea.“

Asupra burselorŭ a făcutŭ o impresiune deprimătóre publicarea tratatului de alianță. Se aștéptă pretutindenĭ cu mare nerăbdare enunciațiunea principelui Bismark, ce o va face adĭ sĕu mâne în parlamentulŭ germanŭ. Se dice că cancelarulŭ s'a pusŭ spre scopulŭ acesta în înțelegere cu toțĭ șefii partidelorŭ din parlamentŭ și se crede, că declarările sale, deși vorŭ fi energice, vorŭ pleda totușĭ pentru susținerea păcii.

Foile rusescĭ se pronunță asupra noului incidentŭ cu precauțiune, dér accentuézá seriositatea situațiunei, ér foile francese se bucură, că acum legăturile dintre Francia și Rusia vorŭ deveni mai strînse. Primulŭ pasŭ de apropiare mai mare s'a făcutŭ prin aceea, că ambasadorulŭ rusescŭ din Parisŭ s'a împăcatŭ cu președintele camerei Floquet, urmândŭ invitării acestuia la prândŭ, a acelui Floquet, care odinióră a salutatŭ pe Țarulŭ Alexandru II cu strigarea: „Trăiéscă Polonia, Sire!“.

Intr'aceea iritațiunea contra Germaniei cresce pe di ce merge în Rusia și foile rusescĭ strigă necontenitŭ, că numai înmulțirea armatei în Germania amenință pacea Europei, numai Germania póte ataca, ér Rusia trebue sĕ se pregătéscă pentru apĕrare.

In adevĕrŭ nicĭodată n'a fostŭ mai critică situațiunea, căcĭ Țarulŭ póte sĕ doréscă pacea și totușĭ sĕ fiă împinsŭ de împrejurărĭ în rĕsboiu.

Brașovŭ, 23 Ianuarie (4 Febr. 1888.

La finea anului trecutŭ am invitatŭ prin „Gazeta Transilvaniei“ pe toțĭ **domnii carĭ au contribuitŭ la subsidiile pentru „Gazetă“ în anii 1860—1863** la o întrunire în Alba-Iulia pe diua de 30 Ianuarie (11 Februarie) 1888.

Esprimându-șĭ însĕ în dilele aceste mai mulțĭ domnĭ contribuențĭ dorința de *a se amâna* întrunirea pe unŭ timpŭ mai favorabilŭ pentru călĕtoriă, mĕ grăbescŭ a satisface acestei dorințe in speranță, că prin acésta se va da posibilitatea sĕ ia parte câtŭ mai mulțĭ la întrunire.

Astfelŭ îmĭ iau voiă a ficsa diua întrunirei pentru darea de sémă în afacerea subsidiilorŭ „Gazetei“, pe **26 Martie (7 Aprilie) 1888.**

Loculŭ de întrunire rĕmâne *Alba-Iulia*. Localulŭ și ora întrunirei le voiu face cunoscute cu 14 dile înainte.

Dr. Aurel Mureșianu
Editorŭ și Redactoru.

Tractatulŭ de alianță
dintre Austro-Ungaria și Germania.

Foile oficiale „Wiener Abendpost“ din Viena, „Budapesti Közlöny“ din Pesta și „Reichsanzeiger“ din Berlinŭ au publicatŭ în diua de 3 Februarie st. n. textulŭ tractatului de alianță încheiatŭ între Austro-Ungaria și Germania, cu următórea introducere:

Guvernele Austro-Ungariei și Germaniei au găsitŭ convenabilŭ sĕ publice tractatulŭ lorŭ de alianță dela 7 Octomvre 1879 *pentru a pune capĕtŭ îndoelilorŭ în privința intențiunilorŭ curatŭ defensive ale acestui tractatŭ* îndoelĭ, ce se nutrescŭ din diferite părțĭ și se esploatéză pentru diferite scopurĭ. Ambele guverne aliate suntŭ în politica lorŭ conduse de nisuința de a menține pacea și de a preveni pe câtŭ se póte orĭce turburare a ei; ele suntŭ convinse, că publicarea textului tractatului lorŭ de alianță va esclude orĭ-ce îndoială în acéstă privință și de aceea s'au hotărîtŭ a-lŭ publica.

Etă *textulŭ* tractatului:

Considerândŭ că Maiestățile Lorŭ Impĕratulŭ Austriei, Rege alŭ Ungariei, și Impĕratulŭ Germaniei, Rege alŭ Prusiei, trebue sĕ socotéscă ca o datoriă a Lorŭ indispensabilă de a veghia în tóte împrejurările pentru asiguranța imperiilorŭ Lorŭ și pentru liniștea popórelorŭ Lorŭ;

Considerândŭ că ambii monarchĭ *întocmai ca în raporturile de federațiune de mai nainte* vorŭ fi în stare a-șĭ împlini acéstă datoriă mai ușorŭ și mai cu efectŭ printr'o strînsă legătură a ambelorŭ imperii;

Considerândŭ în fine, că o intimă și solidară procedere a Austro-Ungariei și Germaniei *nu póte amenința pe nimenĭ*, dér că e de natură *a consolida pacea europénă creată prin stipulațiunile dela Berlinŭ*, Maiestățile Lorŭ Impĕratulŭ Austriei, Regele Ungariei,

și

Impĕratulŭ Germaniei,

au hotărîtŭ sĕ încheiă o alianță de pace și de apĕrare reciprocă, promițêndu'șĭ unulŭ altuia în modŭ solemnŭ, că *nu voescŭ nicĭodată sĕ atribue convențiunei lorŭ curatŭ defensive o tendință agresivă nicĭ într'o direcțiune*.

Pentru scopulŭ acesta Preînălțimile Lorŭ au numitŭ ca împuternicițĭ ai Lorŭ:

Maiestatea Sa Impĕratulŭ Austriei, Rege alŭ Ungariei:

Pe consiliarulŭ secretŭ actualŭ alŭ Preînălțimei Sale, ministrulŭ Casei imperiale și de esterne, locotenentŭ-feldmareșalŭ Iuliu conte Andrassy de Ciuc-St.-Craiu și Crasna-Horca etc. etc.

Maiestatea Sa Impĕratulŭ Germaniei:

Pe ambasadorulŭ estraordinarŭ și împuternicitŭ alŭ Preînălțimei Sale, locotenentulŭ generalŭ Prințulŭ Enric VII Reuss etc. etc., carĭ s'au întrunitŭ în Viena în diua de adĭ și după ce au schimbatŭ împuternicirile lorŭ aflate bune și îndestulitóre au ajunsŭ de acordŭ precum urméză:

Articululŭ I.

Décă în contra tuturorŭ așteptărilorŭ și în contra sincerei dorințe a ambilorŭ Inalțĭ contractanțĭ ar fi atacatŭ unulŭ din cele două imperii din partea *Rusiei*, atuncĭ Inalții contractanțĭ suntŭ obligațĭ *a se ajuta unulŭ pe altulŭ cu întrega putere armată a imperielorŭ Lorŭ* și prin urmare a încheia pacea numai în comunŭ acordŭ.

Articululŭ II.

Décă una din cele două părțĭ contractante ar fi atacată de o *altă* putere, celalaltŭ Inaltŭ contractantŭ se obligă nu numai *a nu ajuta* pe atacatorŭ în contra Inaltului sĕu aliatŭ, ci celŭ pu-

ţinŭ a observa o *atitudine binevoitóre neutrală* faţă cu celălaltŭ contractantŭ.

In casŭ când însĕ puterea agresivă ar fi sprijinită din partea *Rusiei*, fiă în forma unei *cooperaţiunĭ active*, fiă prin mĕsurĭ militare, care *ameninţă* pe celŭ atacatŭ, atuncĭ şi în casulŭ acesta întră imediatŭ în vigóre îndatorirea ajutorului reciprocŭ cu întréga putere armată, stipulată în articululŭ I alŭ acestui tractatŭ şi ambii Inalţĭ contractanţĭ vorŭ purta şi atuncĭ împreună rĕsboiu, până la încheiarea în comunŭ a păcii.

Articululŭ III.

Acestŭ tractatŭ, amĕsuratŭ caracterului sĕu pacînicŭ şi spre a eschide orĭ-ce rea interpretare a lui, trebue *sĕ fiă ţinutŭ secretŭ* de ambii Inalţĭ contractanţĭ şi sĕ fiă împărtăşitŭ unei a treia puterĭ numai în înţelegere între cele două părţĭ şi amĕsuratŭ unei speciale învoelĭ.

Ambii Inalţĭ contractanţĭ nutrescŭ speranţa, după simţĕmintele Impĕratului Alexandru, esprimate la întêlnirea din Alexandrowo, că înarmările Rusiei în realitate nu se vorŭ dovedi ca ameninţătóre pentru ei, şi din acestŭ motivŭ pentru acum n'au nicĭ o causă de o împărtăşire; der decă acéstă speranţă s'ar dovedi, contra aşteptărei, ca amăgită, atuncĭ ambii Inalţii contractanţĭ ar considera ca o datoriă a lealităţii de a încunosciinţa pe Impĕratulŭ Alexandru cel puţinŭ confidenţialŭ despre aceea, că un atacŭ îndreptatŭ contra unuia din ei ar trebui sĕ-lŭ considere ei ca îndreptatŭ contra amêndurora.

Spre adeverire au subscrisŭ acestŭ tractatŭ cu mâna lorŭ propriă împuterniciţii imprimândŭ şi sigilulŭ cu emblemele lorŭ.

Incheiatŭ în *Viena*, la 7 Octomvre 1879.

(L. S.) Semn.: *Andrassy.*

(L. S.) Semn.: Enric VII. *Reuss.*

„Demonstraţiunea antimaghiară" din Blaşiu.

„Kolozsvar" primesce dela unŭ amicŭ alŭ sĕu din Blaşiu următórele amĕnunte în privinţa „ruşinosului scandalŭ", după cum se esprimă numita fóiă:

„Filiala din Blaşiu a Kulturegyletului a arangiatŭ la 28 Ianuarie n. o petrecere cu jocŭ în folosulŭ bibliotecei proprie. Valahii au demonstratŭ contra acestui balŭ în nóptea de 28 Ianuarie n., căcĭ profitândŭ de întunecimea de lună, întêmplată atuncĭ, atêrnară de o parte pe crucea de piétră aflătóre deasupra vielorŭ dela Blaşiu, ér de altă parte pe piétra comemorativă de pe aşa numitulu „Câmpulŭ libertăţii" câte unu stindardŭ compusŭ de flêndurĭ (sdranţe) cu colorile caracteristice: roşu, vênĕtŭ, galbenŭ. Stindardele au fostŭ imediatŭ luate josŭ, la ordinulŭ autorităţii respective, şi ni s'a permisŭ sĕ privimŭ la ele. Pe unulŭ din acestea erau scrise în limba valahă şi într'unŭ stilŭ nu prea cultivatŭ urmatórele cuvinte: *„Trăiescă Grecii din Blaşiu! Noi suntemŭ domnĭ, nu Ungurii hoţii"*, ér pe celălaltŭ stindardŭ: *„Sĕ trăiescă Românii!"* Că prin cine s'a comisŭ acestŭ faptŭ necualificabilŭ, după câtŭ amŭ auditŭ noi, până acum nicĭ presupune nu se póte, însĕ nu rătăcimŭ dóră, decă susţinemŭ, că acelŭ faptŭ s'a comisŭ de câţĭva individĭ din Blaşiu de o esistenţă fără ocupaţiune. Sĕ sperămŭ, că autorităţile vorŭ face totulŭ, pentru ca descoperindu-se adevĕraţii făptuitorĭ, aceştia sĕ fiă pedepsiţĭ esemplarŭ, după cum merită."

Curiosŭ efectŭ alŭ întunecimii de lună: însoţită de întunecime de creerĭ, şi urmată de unŭ tablou „patrioticŭ": „scandalŭ ruşinosŭ valaho-ultraistŭ!"

Colicĭ patriotice.

„Neue südungarische Zeitung," care apare în Timişóra, scrie în Nr. 26:

Ungaria e unŭ statŭ de sine-stătătorŭ, decĭ limba ungurescă trebue sĕ fiă limba statului şi tóte institutele de cultură şi de educaţiune din Ungaria potŭ esista numai în cadrulŭ gândirei unguresci, între marginile lumei de cugete şi limbă unguresci. Şi decă în Timişóra întrégă n'ar esista nimenea, nicĭ unŭ singurŭ omŭ, care sĕ scie limba ungurescă, cu tóte astea ar trebui, după părerea nóstră, ca tóte institutele oficiale, ce sunt în serviciulŭ educaţiunei şi culturei, sĕ se servéscă de limba ungurescă. Acésta urméză simplu şi logicŭ din noţiunile statului ungarŭ şi nisuinţele culturale ale cetăţenilorŭ de altă limbă maternă, carĭ trăescŭ pe pămêntŭ ungarŭ, prin aceea nu se jignescŭ nicĭ câtuşĭ de puţinŭ.

Deaci resultă, dice „Sieb. deutsch. Tgbltt.", că „Neue sudungarische Zeitung" în totŭ casulŭ nu se consideră pe sine ca unŭ „institutŭ aflătorŭ în serviciulŭ educaţiunei şi culturei," căcĭ altmintrelea ar apăré în limba maghiară.

Er noi ne rugămŭ pentru mântuirea fóiei unguresci: vindecă-o, Dómne, de colicile patriotice, fiind-că nu scie ce dice!

SCIRILE DILEI.

Ministrulŭ ungurescŭ de comunicaţiune a încunosciinţatŭ direcţiunea căilorŭ ferate ungare ale statului, că organele acestora *în casŭ de mobilisare* la călĕtorii în serviţiu, chiar decă acestea dureză peste maximulŭ timpului fixatŭ de 20 de dile, îşĭ vorŭ căpĕta diurna întrégă de călĕtoriă.

* * *

Dr. Urban Jarnik, cunoscutulŭ profesorŭ şi filoromânŭ, este numitŭ profesorŭ ordinarŭ pentru filologia română la Universitatea din Praga.

* * *

In *Oraviţa*, spune „Luminătorulŭ", zelósa membră a reuniunei femeilorŭ române din Aradŭ, d-na *Livia Vuia*, a luatŭ iniţiativa pentru *înfiinţarea unei reuniunĭ a femeilorŭ române din Oraviţa şi împrejurime*, cu scopulŭ de a înfiinţa o şcólă română de fetiţe. S'a ţinutŭ o adunare spre acestŭ scopŭ şi o comisiune de 7 s'a constituitŭ pentru elaborarea proiectului de statute; şi cumcă sĕmênţa aruncată a căduţŭ în pămêntŭ roditorŭ ne dovedesce balulŭ ce se va arangia în 14 Februarie n. în folosulŭ acelei reuniunĭ înfiinţânde.

* * *

După cum comunică „Erdelyi Hirado", în comitatulŭ *Albei-inferióre* s'au incassatŭ din *dare* 717.232 fl. 64 cr., rĕmânêndŭ o *restanţă de 555.236 fl. 57 cr.*

* * *

In *Făgăraşŭ* este vacantŭ *postulŭ de grădinarŭ* orăşenescu, împreunatŭ cu o léfă anuală de 300 fl., locuinţă şi dreptŭ de folosinţă a 400 stânjinĭ cuadraţĭ de pămêntŭ.

* * *

Reuniunea culturală sêrbéscă *„Matica Srbska"*, în contra căreia guvernulŭ ungurescŭ a pornitŭ tóte furiile kulturegyletescĭ, alesese de preşedinte alŭ ei pe Dr. Lazar Stanojevicĭ, medicŭ alŭ arestului din Neoplanta. Ministrulŭ dopurilorŭ de sticlă Trefort, împreună cu ceilalţĭ colegĭ, năcăjiţĭ focŭ că numitulŭ medicŭ nu s'a făcutŭ uneltă ungurescă în contra culturei naţiunei sale, nu numai că nu a aprobatŭ alegerea lui ca preşedinte alŭ „Maticei", ci ministrulŭ de interne l'a destituitŭ şi din postulŭ de medicŭ alŭ închisorii.

Poporulŭ sêrbescŭ e cu dreptŭ cuvêntŭ fórte amăritu şi are convingerea, că Dr. Stanojevicĭ e o jertfă a naţionalităţii sale.

* * *

In *Nou*, comit. Sibiiului, Mercurea trecută séra unŭ *lupŭ* întrà în comună şi se oprì în pieţă înaintea şcólei ascultândŭ la cântările corului care ţinea probă. Unŭ cântăreţŭ, care întârdiase, venindŭ la corŭ dete peste lupŭ şi chemândŭ şi pe colegii sĕi din şcólă îlŭ alungară.

* * *

La têrgulŭ de sĕptĕmână de Vinerea trecută în *Sibiiu* au fostŭ duşĭ de nisce ţĕranĭ din Comăna de josŭ doi marĭ *porcĭ sĕlbaticĭ* împuşcaţĭ.

* * *

In comuna D e a l ŭ, comitatulŭ Sibiiului, s'a iscatŭ o *bătae între câţiva ţiganĭ*, carĭ petreceau la cârcĭumă. Credincióse neveste ale bătăuşiloru încă se amestecară în bătaie, apĕrândŭ fiă-care pe bărbatulŭ sĕu, pe câtŭ le ajutorau sdravenele lorŭ unghii dela cele dece degete ale mâniloru. Una din aceste bătăuşe, ţigana Ihu Lina, nesciindŭ cum sĕ'şĭ rĕsbune mai aspru asupra inimicului Iónŭ Orbeanŭ, începù a-lŭ scuipa pe acesta în faţă. Ţiganulŭ Orbeanu scóse atuncĭ repede unŭ cuţitŭ şi străpunse cu elŭ de repeţite orĭ pe nefericita ţigană, care după ţipete îngrozitóre cădù mórtă la momentŭ. Cu acésta s'a pusŭ capĕtŭ bătăiei. Toţĭ ţiganii s'au înspăimêntatŭ grozavŭ. Ucigaşulŭ începù sĕ plângă, dér era târdiu. Elŭ este arestatŭ.

* * *

In *Aradŭ* a fostŭ Duminecă, în sĕptĕmâna trecută, unŭ duelŭ între unŭ locotenentŭ alŭ şcólei de brigadă şi între unŭ tênĕrŭ civilŭ. Oficerulŭ a fostŭ greu rănitŭ.

* * *

La Universitatea din Zurich suntŭ inscrise în timpulŭ de faţă 70 de fete, dintre care 40 suntŭ la medicină. Ele au înfiinţatŭ deja şi o reuniune propriă a lorŭ.

Cum se strînge birulŭ pe la ţeră.

„Revista politică" din Suceva a primitŭ următórea scrisóre:

Era în diua ajunului Bobotezei din anulŭ acesta. Femeile îşĭ împodobiseră casele cu ce aveau, şi-şĭ puseseră şi pe masă totŭ ce gătise. Bărbaţii şi ei stau gata cu luminarea în mână, asceptândŭ sosirea sf. crucĭ. Se şi porniseră în sat feţele bisericescĭ cu sânta cruce şi cu apă sfinţită, preotulu cu epatrachirulŭ după capŭ şi dascălulŭ, ca lectorŭ, în sticharŭ.

Ei şi umblaseră acum ca la două ore, fiindŭ primiţĭ în totŭ loculŭ cu tótă luarea aminte şi cu bucuriă. Deră dela unŭ locŭ étă că dau ei deodată de ómenĭ tulburaţĭ, oţeriţĭ, chiar nebucuroşĭ de venirea lorŭ.

Ce era causa? Primariulŭ comunalŭ dela Mologia trimisese la Ceahorŭ chiar în acea di sântă pe sequestrulŭ Ivaniţchi cu doi deputaţĭ, ca sĕ ia zălocŭ dela ómenĭ, carĭ au pămênturĭ pe hotarulŭ Mologiă, pentru birŭ. Ivaniţchi decĭ cu ómenii sĕi întra pe în case, apuca, ce năpădea, de pe grindĭ din straicŭ şi podóbele creştinilorŭ şi le ducea cu dênsulŭ.

Se mai póte batjocură mai mare pentru creştinii noştri? I se mai potu da palme mai vîrtóse simţului religiosŭ?

Şi asta nu-i prima întêmplare. Secvestratorii au năvălitŭ asupra creştinilorŭ în Ceahorŭ chiarŭ şi în diua Adormirii Maicei Domnului, de i-au nĕcăjitŭ.

Noi amŭ voi numai sĕ scimŭ, orĭ de li-i aşa porunca lorŭ dela căpitanatŭ, orĭ dela perceptoratŭ şi orĭ de se face acestŭ lucru cu scirea Escelenţei Sale D-lui baronŭ Pino?

Aşa era numai pe timpulŭ cămătăriilorŭ celorŭ straşnice. Atuncĭ venea dragonulŭ cu jidovulŭ chiar şi în dile de sĕrbătorĭ, de curăţia frumosŭ casa datornicului de tóte obiectele.

Noi n'amŭ dori decĭ nicĭ într'o inimă creştină resimţulŭ, ce l'au avutŭ creştinii Ceahorenĭ în ajunulŭ Bobotezei din anulŭ acesta.

Plata birului într'unŭ anŭ, cum e acesta, cu graniţa închisă de către Ro-

„FOILETONULŬ GAZ. TRANS."

(5)

DUMNEDEU E TATALŬ TUTURORŬ.

Novelă.

Sĕrmanei femei 'i se părea, că întârdiă doctorulŭ. Mai era şi neliniştită, că Hortensia nu era acasă sĕ vadă şi ea pe sermanulŭ ei tată. Dómne, ce n'ar fi datŭ numai sĕ fiă şi Hortensia lângă patulŭ lui!

Era către séră.

Mama şedea cu fetiţele — venise şi Hortensia acasă — lângă patulŭ bolnavului, care până acuma era liniştitŭ. Deodată însĕ începù a se întórce în patŭ, făcù semnŭ iubitei sale soţii şi scumpelorŭ sale fetiţe sĕ se apropia de elŭ, le îmbrăţişà, le sărutà, se mai uità odată lungŭ la ele, scóse unŭ suspinŭ adêncŭ, şi.... îşĭ dete sufletulŭ.

Desperată, femea scóse unŭ ţipetŭ, care o înecà şi cădù leşinată pe patŭ. Când se deşteptà, în ţipetulŭ sĕrmanelorŭ fetiţe, corpulŭ scumpului ei soţŭ era rece ca mormêntulŭ.

— Dumnedeule, óre pentru ce am meritatŭ acéstă grea lovitură?! Ce am greşitŭ aşa greu înaintea Ta? — dise sfăşiată de durere femeia, ridicândŭ spre cerŭ ochii ei înecaţĭ de lacremĭ.

Der înzadarŭ aşŭ încerca eu a descrie durerea unei esemplare soţii şi mame de familiă, care îşĭ pierde soţulŭ sĕu iubitŭ, tată a două drăgălaşe fetiţe, pe care le iubea ca pe vieţa sa.

Lovitura 'i fù prea grea; inima ei simţitóre nu putù suporta durerea. Fiindŭ şi suferindă încă de mai nainte, în diua următóre îşĭ dete şi ea curatulŭ sĕu sufletŭ în mâna Creatorului.

Casa, în care până aci domnea o fericire rară, acum era cuprinsă de o tristeţă adêncă. Satulu întregu plângea nenorocirea acestei familii bune şi cu sufletŭ nobilŭ.

Pe fetiţe le duse baronulŭ la elŭ acasă. Olivia, fiica lui, le arăta păpuşele sale cele mai frumóse, numai sĕ nu plângă.

— Eu nu plângŭ, — dicea mica Emilia — numai sĕ mĕ lase sĕ mĕ ducŭ la mama.

— Mamă-ta dórme, drăguţă, nu e iertatŭ sĕ o tredescŭ din somnŭ.

— Nu se póte deştepta, — continuà Hortensia, — am plânsŭ eu destulŭ; altă-dată când plângeam îndată se scula, acum însĕ nicĭ nu se mişcă. Sciu eu bine, că e mórtă. Aşa-ĭ Emiliă, că şi tu scii.

— Sciu. — dise micuţa începêndu sĕ plângă.

In acestŭ momentŭ sosesce lelea Maria, preotésa din comuna vecină, sora scumpei lorŭ mame.

Mica Emilia se apropià de ea, par'că presimţia, că de aci înainte ea îi va ţine locŭ de mamă.

— Aşa-i lele Marie, că tata pentru aceea a muritŭ, fiind-că l'au lovitŭ plutele? — o întrebà repede Emilia.

— Pentru aceea, draga mea, — rĕspunse lelea Maria.

— Der mama pentru-ce a muritŭ, căcĭ pe ea n'au lovit'o plutele?

— Nu, îngeraşule, der mamă-ta s'a dusŭ cu tatălŭ tĕu, ca sĕ nu fiă singurŭ în cerŭ.

— Der pe noi ne vĕdŭ ei de acolo?

— Vĕ vĕdŭ, drăguţă, mereu vĕ vĕdŭ, şi decă veţĭ fi bune, se vorŭ bucura de acolo.

— Eu totŭ bună o sĕ fiu, lele Marie, — dise Emilia.

— Şi eu, — repeţì Hortensia.

Dumnedeu îngrijì de bietele orfane. Pe Emilia o duse preotésa cu sine, ér pe Hortensia o luà naşulŭ sĕu, baronulŭ.

Fetele se făcură marĭ.

Pe Hortensia o mărità baronulŭ după unŭ tînĕrŭ cu vedă.

Emilia încă se mărità după unŭ clericŭ, care a remasŭ în loculŭ unchiului sĕu ca preotŭ.

Lelea Mariă rĕmase cu ei şi era stimată şi iubită din partea ambilorŭ tinerĭ.

Dumnedeu e tatălŭ tuturorŭ orfanilorŭ.

trad. de

Măriora Turtureanŭ.

mânia, decĭ fără feliu de câștigŭ, și cu mare efteșugŭ în pâne și în vite, încâtŭ omulŭ se pune și gândesce, pe ce sĕ facă paraua, apoi cu o érnă atâtŭ de grea, de mai n'ai capŭ sĕ eșĭ din casă — e pentru țĕranŭ și așa o greutate nespusŭ de mare. Mai trebuia decĭ sĕ vie și secvestrulŭ chiar în diua ajunului Bobotezei, ca sĕ le amărescă creștinilorŭ dilele!

Parcă e averea la noi!

Incăerare între cazacĭ și între vênătorĭ austriacĭ (?)

Decă ar fi sĕ dămŭ credĕmêntŭ unui sgomotŭ ce circulézã în Przemysl în Galiția, atuncĭ ar fi și fostŭ deja o adevĕrată încăerare între cazacĭ și între vênătorii austriacĭ. Și anume étă ce i se vestesce din Przemysl fóiei „Hlas Naroda“ din Praga în acéstă privință:

Acum vr'o trei sĕptĕmânĭ, unŭ despărțĕmêntŭ de cazacĭ dislocațĭ la Podwoloczyska trecù în timpulŭ unui viscolŭ peste granița austriacă și luà cu forța mijlóce de traiu dela poporațiunea unui satŭ austriacŭ. Acésta espedițiune s'a repețitŭ mai târdiu încă de douĕ orĭ, cu care ocasiune cazacii au amenințatŭ că vorŭ pune focŭ, decă li se va refusa a li se da mijlócele de traiu. In urma arătării locuitorilorŭ satului, guvernatorulŭ din Lembergŭ a cerutŭ ajutorŭ dela comanda militară și s'a și transferatŭ acolo unŭ despărțĕmântŭ de vênătorĭ. Venindŭ acum cazacii érășĭ peste graniță, ca sĕ jefuiescă mijlóce de traiu, vênătorii voiră sĕ-i împiedece. Se începù o luptă în care 14 cazacĭ fură parte ucișĭ (?), parte rănițĭ (?). Au suferitŭ pierderĭ și vênătorii (?).

Literatură.

A eșitŭ de sub tiparŭ: **„Scola modernă și Principiulŭ naționalŭ“**, întroducțiune la organisarea învĕțămêntului națíonalŭ, de *Ioanŭ Nicolescu*, licențiatŭ în litere și filosofiă. Bucurescĭ, 1887. Opulŭ are formatŭ 8^0 în mărime de 113 pag. și este de unŭ cuprinsŭ interesantŭ din punctulŭ de vedere alŭ instrucțiunei scolare. Autorulŭ arată starea învĕțămêntului din România în raportŭ cu alte naționalitățĭ, mijlócele de înaintare etc., vorbesce despre școla froebeliană și arată marea ei importanță pentru educațiune, etc. Mai pe susŭ de tóte însĕ autorulŭ pledézã pentru *a se da instrucțiunei moderne o basă națională.* E interesantŭ opulŭ d-lui Nicolescu și merită deosebită atențiune.

„Preotulŭ Românŭ“, diarŭ bisericescŭ, scolasticŭ și literarŭ. Anulŭ XIV. Proprietarŭ, Redactorŭ și Editorŭ: *Nicolau Fekete Negruțŭ.* Apare în Gherla odată pe lună în mărime de câte $2^1/_2$—$3^1/_2$ cóle și costă pe anŭ 4 fl. Nr. 2 dela 1 Februarie cuprinde: Dumnedeéscă liturgiă a S-lui Ioanŭ Chrisostomŭ, (studiu ritualŭ.) — Preîntipuirea numĕrului de 12 alŭ St. Apostolĭ. (Fine), de I. Boroșŭ. — Isusŭ la fântâna lui Iacobŭ (ilustrațiune). — Predică pe Dumineca Fiiului rătăcitŭ și Predică pe Dumineca I a Postului mare, de protopopulŭ Basiliu Rațŭ. — Agrăire la cununiă, de Vas. Budescu. — Cuvêntare funebrală, de I. I. Ardeleanu. Catechesă despre ispitirea lui Isusŭ. — Din istoria despărțirei bisericei orientale de cea apusană. Recensiune de V. Gr. Borgovanŭ asupra opului „Metodica scólei poporale“ de dr. Petru Piposŭ. — Varietățĭ.

„România jună“.

A apărutŭ raportulŭ anualŭ alŭ societății academice socialŭ-literare „România jună“ din Viena, pentru alŭ XII-lea anu administrativŭ. Étă cum introduce comitetulŭ raportulŭ:

Societatea academică socialŭ-literară „România jună“, împlinindŭ alŭ XVII-lea anŭ alŭ esistenței sale, vine a da onoratului publicŭ românŭ raportŭ asupra activității din anulŭ espiratŭ.

Credemŭ a fi corĕspunsŭ pe deplinŭ chiemării nóstre ca societate socialŭ-literară, luândŭ în considerare numerulŭ micŭ alŭ membrilorŭ, ce în presentŭ facŭ parte din societatea nóstră. Devisa societății este: „uniți-vĕ în cugetŭ, uniți-vĕ'n simțirĭ“ și decă amŭ avutŭ cândva vr'o causă a aduce aminte tinerilorŭ românĭ aceste cuvinte nemuritóre ale nemuritorului poet, atuncĭ o facemŭ acum, când puținĭ din studenții românĭ din Viena suntŭ membri ai societății nóstre.

Puținĭ câțĭ amŭ fostŭ, amŭ credutŭ de lipsă a sacrifica totŭ, spre a corespunde măreței scopŭ, ce-lŭ are societatea nóstră și spre a redica prestigiulŭ ei. Eta aicĭ în liniamente generale activitatea societății „România jună“ în anulŭ espiratŭ:

In adunarea generală din 15 Decemvre 1886 s'au denumitŭ de membri onorarĭ: Domnulŭ prințŭ G. Bibescu și Domnulŭ V. Babeșŭ, ér de membru emeritatŭ Domnulŭ Stefanŭ Velovanŭ.

In ședința a doua societatea s'a decisŭ pentru schimbarea regulamentului societății, alegêndŭ o comisiune de trei, care în curêndŭ își va termina lucrarea sa.

Atâtŭ în ajunulŭ anului nou câtŭ și diua memorabilă de Sâmbăta Pascilorŭ, în care di s'a pusŭ înainte de 17 anĭ temelia „României june“, s'a serbatŭ prin ședințe festive, la carĭ amŭ fostŭ onorațĭ prin presența unui publicŭ de totŭ destinsŭ.

In 10 Aprilie 1887 Eminența Sa Domnulŭ Episcopŭ alŭ Caransebeșului Ioanŭ Popasu și-a serbatŭ jubileulŭ de 50 de anĭ ai preoției sale. Societatea nóstră a felicitatŭ pe ilustrulŭ Domnŭ trimițêndu-i o envelopă cu următórea adresă:

„Societatea academică România jună“ Ilustrului sĕu membru onorarŭ, Eminenței Sale Domnului Ioanŭ Popasu, primulŭ episcopŭ românŭ gr. or. alŭ Caransebeșului, în semnŭ de venerațiune.

Eminență! Astădĭ, când o jumĕtate de veacŭ își împlinește alŭ sĕu cursŭ, decând Eminența Vóstră ațĭ pășitŭ în luptă pentru binele și progresulŭ nemului nostru, societatea academică „România jună“ cuprinsă de admirare pentru mărețele Vóstre fapte, își împlinesce o sfântă datoriă aducêndu-Vĕ omagiile sale cele mai profunde.

Trimisŭ de Provedință, ca sĕ conducĭ destinele nóstre, cu înțelepciune și cu zelŭ ne-ai condusŭ! Er noi tinerii românĭ î-Țĭ urămŭ sĕ aducĭ la îndeplinire opera începută.

Pentru lumină ai luptatŭ, lumină ai revĕrsatŭ și pentru lumină geniulŭ nostru sĕ Te susție încă mulțĭ anĭ!

Ai Eminenței Vóstre prea supușĭ, pentru comitetŭ:

Viena, 22 Aprilie 1887.

Aurelianŭ Grigorovicĭ, presidentŭ. **Vasile Bologa**, secretarŭ.

La cestă adresă Eminența Sa a binevoitŭ a rĕspunde:

Onorabilei societățĭ academice „România jună“ în Viena.

Cu ocasiunea aniversării preoției mele de 50 de anĭ m'a surprinsŭ și onorabila societate prin felicitarea ei sinceră și prin predarea prea frumosului Albumŭ.

Vinŭ decĭ a-mĭ esprima cea mai cordială mulțămită pentru acéstă binevoitóre atențiune rugându-Vĕ a-mĭ conserva aceste afecțiunĭ de iubire.

Pentru mărețele și nobilele scopurĭ ale societății îmĭ permitŭ a alătura aicĭ 100 fl. v. a. din puținulŭ meu.

Alŭ onorabilei societățĭ de totŭ binevoitoru: **Ioanŭ Popasu**, Episcopŭ.

Prin mórtea neuitatului domnŭ Timoteiu Cipariu societatea a suferitŭ o pierdere mare, și comitetulŭ și-a esprimatŭ telegraficŭ condolența sa.

Amintimŭ altu factŭ, care societății nóstre numai onóre póte face.

Opera începută de d-nulŭ Dr. C. Popasu se va prourma și 'n anulŭ acesta.

In anulŭ 1883 societatea „România jună“ a edatŭ unŭ almanachŭ literarŭ. Basațĭ pe buna primire, de care s'a bucuratŭ primulŭ almanach și pe viulŭ interesŭ, ce publiculŭ românŭ l'a arătatŭ în totdeuna față de societatea „România jună“, amŭ decisŭ editarea unui nou almanachŭ, care e deja sub presă.

Avemŭ și de astădată concursulŭ Augustei scriitóre Carmen Sylva, care ca și 'n rêndulŭ trecutŭ a binevoitŭ prea grațiosŭ a ne da înaltulŭ sĕu sprijinŭ.

Primescă Augusta scriitóre pe calea acésta omagiile cele mai profunde de recunoscință și mulțumită.

Asemenea cei mai însemnațĭ bărbațĭ ai literaturei române, membrii onorarĭ ai societății, au avutŭ bunăvoința a ne da sprijinulŭ D-lorŭ la realisarea acestei opere atâtŭ de însemnate.

Mulțămimŭ și Domnilorŭ autorĭ pentru binevoitorulŭ concursŭ și îi asigurămŭ de recunoscința nóstră, ér către onoratulŭ publicŭ românŭ apelămŭ ca sĕ întîmpine almanachulŭ celŭ nou cu aceea-șĭ căldură și bunăvoința, de care a avutŭ parte celŭ vechiu.

Cu bucuriă înregistrămŭ numele acelorŭ p. t. Domnĭ, carĭ prin donațiunĭ de banĭ au ajutoratŭ în anulŭ acesta prosperarea societății nóstre. Au binevoitŭ a contribui:

Exelenția Sa d-nulŭ metropolitŭ alŭ Transilvaniei și Ungariei Mironŭ Romanulu 10 fl., Eminenția Sa d-nulŭ episcop alŭ Caransebeșului Ioanŭ Popasu 100 fl. D-nii: P. S. Aurelianŭ 20 fl., D. Protopopescu 20 fl., G. C. Cantacuzino 20 fl., Gr. Ghica 20 fl., Țeranŭ și Haldanŭ 15 fl. 40 cr., C. M. Stroicĭ 10 fl.

Societatea a ținutŭ 11 ședințe la carĭ s'au cetitŭ 7 operate și criticele acestora.

Societatea esprimă tuturorŭ domnilorŭ, carĭ s'au interesatŭ de sórtea societății nóstre, mulțămirile sale și îndeosebĭ D-lui Tudorŭ cav. de Flondorŭ, care a binevoitŭ a dona pentru societatea nóstră unŭ prea frumosŭ vals intitulatŭ „Visurĭ.“

Biblioteca s'a înmulțitŭ în anulŭ acesta cu 20 opere în 14 volume și 42 broșure numai din donațiunile benevole ale D-lorŭ autorĭ și ale altorŭ particularĭ

Cabinetulŭ de lectură dispune de 43 diare, tóte trimise gratisŭ de onoratele redacțiunĭ.

Societatea esprimă mulțămitele sale atâtŭ Domnilorŭ, carĭ au dăruitŭ cărțĭ pentru bibliotecă, câtŭ și onoratelorŭ redacțiunĭ, carĭ prin trimiterea gratuită a diarelorŭ au contribuitŭ la înaintarea scopului societății.

Acesta este mersulŭ societății în anulŭ acesta.

Rugămŭ publiculŭ românŭ, ce se interesézã de societățile tinerilorŭ, sĕ ne păstreze și pe viitorŭ aceeașŭ atențiune și bunăvoință, care pentru societate va fi stimulŭ pentru înaintare.

Acésta a fostŭ partea generală a raportului. Din partea specială resultă, că societatea are 21 de membri fundatorĭ, 68 onorarĭ, 39 emeritațĭ, 1 sprijinitorŭ, 32 ordinarĭ, 2 extraordinarĭ. In cele 9 ședințe ordinare ale Societății s'au cetitŭ cu totulŭ 14 operate și critice, și fără de acésta s'au declamatŭ mai multe poesii. Biblioteca consistă din 887 opurĭ în 641 vol. și 784 broșurĭ.

Fondulŭ disponibilŭ alŭ Societății consta la 30 Septemvre 1887 din 1088 fl. 42 cr., mai multŭ cu 312 fl. 42 cr., ca în anulŭ trecutŭ acelașŭ timpŭ; Fondulŭ neatacabilŭ consta din 9309 fl. 29 cr., mai multŭ cu 15 fl. ca în anulŭ trecutŭ; Fondulŭ de reservă cu 30 Septemvre 1887 consta din 500 fl. v. a. Averea totală a Societății face 12,351 fl. 15 cr. v a.

Apelŭ*)

Este deja trecutŭ mai bine de unŭ pătrarŭ de seculu, de când profesorii dela Institutele de învĕțămêntŭ din locŭ, vĕdêndŭ multele lipse materiale, cu carĭ au sĕ se lupte tinerii dela aceste institute, nefiindŭ unii în stare sĕ'șĭ procure în casŭ de bólă medicina de lipsă, au luatŭ inițiativa și au înființatŭ unŭ fondŭ cu nobila destinațiune de a procura junimei sĕrace medicina prescrisă de mediculŭ școlelorŭ din locŭ.

Er' pentru-ca sĕ'șĭ pótă realisa nobilulŭ scopŭ au arangiatŭ în fiă-care anŭ, în diua de *Trei sfinți*, câte unŭ balŭ filantropicŭ în favorulŭ fondului numitŭ. Cu multă bucuriă trebue sĕ constatămŭ, cumcă fondulŭ acesta, astădĭ, deși se plătesce din elŭ medicina și îngrijirea necesară bolnavilorŭ pentru toțĭ tinerii gimnasialĭ, elevii preparandialĭ, și cei normalĭ din locŭ; totuși, mulțămită marinimoșilorŭ contribuențĭ din tóte unghiurile țĕrii, astădĭ dispune de unŭ capitalŭ considerabilŭ, ce se afla elocatŭ spre fructificare la Institutulŭ de creditŭ și economii „Albina“ din Sibiiu.

După ce însĕ suntemŭ încă departe de ținta, scopulŭ finalŭ alŭ fondului din cestiune, care este întemeierea unui spitalŭ pentru tinerii dela aceste institute, a cărui lipsă este de multŭ simțită la noi: corpulŭ profesoralŭ în ședința sa ordinară din 4 Ianuarie a. c. a luatŭ hotărîrea de a arangia și în anulŭ acesta unŭ balŭ filantropicŭ, totŭ în favorulŭ acestui fondŭ. Totŭ-de-odată pe lângă invitațiunĭ au trimisŭ în diferite părțĭ ale țĕrii liste, ca sĕ se facă colecte.

Atragemŭ dreptŭ aceea și pre calea acésta atențiunea publicului românŭ asupra acestui fondŭ, și-lŭ rugămŭ, ca după putință sĕ contribue la ajungerea ținteí, scopului ce urmăresce fondulŭ pentru ajutorarea în casŭ de bólă a studenților sĕracĭ dela institutele de învĕțămêntŭ din locŭ.

Contribuirile marinimóse sĕ se adreseze la Domnulŭ Nicolau Popescu, profesorŭ gimnasialŭ.

Blașŭ, 4 Februarie 1888.

Pentru comitetulŭ arangiatorŭ:

Aronŭ Deacŭ, președinte. **I. F. Negruțiu**, secretarŭ.

*) Tóte diarele periodice suntu rugate cu totu respectulŭ a reproduce acestŭ apelu.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. alŭ „Gaz. Trans.“)

Petersburgŭ, 6 Februarie. — Foile rusescĭ recunoscŭ seriositatea publicațiunei tratatului de alianță germano-austriacŭ, dér tonulŭ în care tratézã afacerea se póte numì relativŭ liniștitŭ.

Parisŭ, 6 Februarie. — Foile francese esprimă speranța, că publicarea tratatului de alianță germano-austriacŭ va avé o fericită influență asupra relațiunilorŭ dintre Francia și Rusia, făcêndŭ ca aceste sĕ devină mai strînse și mai intime.

Constantinopolŭ, 6 Februarie. — Din interogatoriile făcute cu Muntenegrenii arestațĭ reiese, că suntŭ în formațiune douĕ nouĕ bande sub conducerea a trei oficerĭ rusescĭ. Aceste bande suntŭ destinate de a întra la primăvéră în acțiune în Rumelia orientală. Bandele s'au formatŭ cu scirea prințului Nichița alŭ Muntenegrului. Guvernulŭ turcescŭ n'a putŭtŭ sĕ pună mâna pe oficerii rușĭ, pentru că se țînŭ ascunșĭ în Adrianopolŭ.

DIVERSE.

O serbare la Ființa supremă. Intr'o di, la palatulŭ sĕu de azurŭ, sub bolta înstelată, Ființa supremă dase o mare serbare tuturorŭ virtuțilorŭ; însĕ numai virtuțile de secsulŭ femeiescŭ erau invitate, cele de secsŭ bărbătescŭ, fórte puține la numĕrŭ, nu erau admise. Se înțelege că tóte veniseră la adunare, cele marĭ ca și cele micĭ. Virtuțile cele micĭ erau mai drăgălașe, mai plăcute și mai amabile decâtŭ cele marĭ c'unŭ, aerŭ mai severŭ; dér tóte erau fórte mulțămite, fórte bine dispuse și petreceau între dênsele c'o mare afabilitate și în chipulŭ celŭ mai plăcutŭ, precum se cuvine unorŭ persóne erudite și atâtŭ de strânsŭ legate între ele. Dér în acéstă adunare alésă președinta, sĕu „Lady Patroness“ a cerului băgà de sémă, că douĕ domnișóre păreu a nu se cunósce de locŭ, atâtŭ de streine se uitau una la alta. Președinta se apropià dér de una din ele, o luà de mână și o duse în fața celeilalte: „Binefacerea“, dise presentând'o. Apoi, presentândŭ pe cealaltă, adăogà: „Recunoscința“. Ambele virtuțĭ fură cam zăpăcite și fórte surprinse, căcĭ dela creațiunea lumei — este cam multŭ timpŭ d'atuncĭ — ele nu se întêlniseră niciodată până acum. Sĕ sperămŭ, că după ce au făcutŭ acum cunoscință, se vorŭ întêlni mai desŭ în viitorŭ. (Ivan Turgenjeff.)

Cursulŭ pieței Brașovŭ

din 6 Februarie st. n. 1888.

Bancnote românescĭ .	Cump.	8.45	Vend.	8.47
Argintu românescu .	„	8.42	„	8.43
Napoleon-d'orĭ . . .	„	10.02	„	10.02
Lire turcescĭ	„	11.32	„	11.37
Imperialĭ	„	10.32	„	10.37
Galbinĭ	„	5.88	„	5.92
Scris. fonc. „Albina“ 6%	„	101.—	„	102.—
„ „ „ 5%	„	98.—	„	99.—
Ruble Rusescĭ . . .	„	109.—	„	110.—
Discontulŭ	$6^1/_2$—8% pe anŭ			

Cursulŭ la bursa de Viena

din 4 Februarie st. n. 1888.

Renta de aurŭ 5%	96.10
Renta de hârtiă 5%	82.45
Imprumutulu căiloru ferate ungare . .	148.70
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune) . . .	94.20
Amortisarea datoriei căiloru ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune) . . .	
Amortisarea datoriei căiloru ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune) . . .	108.—
Bonurĭ rurale ungare	103.75
Bonurĭ cu clasa de sortare	103.75
Bonurĭ rurale Banatŭ-Timișu	103.—
Bonurĭ cu cl. de sortare	103.—
Bonurĭ rurale Transilvane	104.50
Bonurĭ croato-slavone	103.—
Despăgubirea pentru dijma de vinŭ ungurescŭ	99.50
Imprumutulŭ cu premiulŭ ungurescŭ .	118.—
Losurile pentru regularea Tisei și Segedinului	122.25
Renta de hârtiă austriacă.	77.95
Renta de argintŭ austriacŭ	79.—
Renta de auru austriacŭ	107.75
Losurĭ din 1860 , ...	133.90
Acțiunile băncei austro-ungare. . . .	868.—
Acțiunile băncei de creditŭ ungur. . .	267.50
Acțiunile băncei de creditŭ austr. . .	266.—
Argintu —.— Galbinĭ împărătescĭ . .	5.98
Napoleon-d'orĭ	$10.04^1/_2$
Mărcĭ 100 imp. germane	62.75
Londra 10 Livres sterlinge	126.95

Editorŭ și Redactorŭ responsabilŭ:
Dr. Aurel Mureșianu.

No. 1147 ex 1887. 123—1

EDICTŬ.

Ioanŭ Curca, gr. cat. din Homorodŭ, a intentatŭ procesŭ matrimon. contra muierei sale Maria născ. Comanŭ, carea cu necredință l'a părăsitŭ de mulțĭ anĭ, și a căreia ubicațiune este necunoscută.

Decĭ Maria I. Curca născ. Comanŭ gr. cat. din Homorodŭ prin acestŭ Edictŭ se citéză și provócă, ca în terminŭ de unŭ anŭ, dela prima publicare, sĕ se presenteze la presidiulŭ forului matrimonialŭ gr. cat. de I instanță a Vicariatului Făgărașului, spre a fi confrontată cu bărbatulŭ sĕu și a rĕspunde la acțiune, că la din contră, procesului i se va da cursŭ liberŭ și dénsa va fi înlocuită prin unŭ curatorŭ ad actum.

Făgărașŭ, 28 Dec. 1887.

Alesandru Micu,
Vicaru foran. și președintele forului matrim. gr. cat. de I instanță.

Tipografia A. MUREȘIANU, Brașovŭ.